

Turen til Matale ved Ngarenaibor.

Vejen derud er lang 140 km hver vej, og de 50 km er på bumble vej som var som et "vaskebræt" at køre på. Turen dertil tog 3 timer. Folk var allerede mødt op da vi kom og sad tålmodigt og sultne og ventede.

Vores komite som består af 3 kvinder og 3 mænd fra området, havde udvalgt 275 familier der var de hårdst ramte som hver fik 20 kg majs med hjem. Men der stod stadig en stor skare af kvinder der ikke kunne forstå der ikke også var mad til dem. Vi har forsøgt så vidt muligt at vælge ud fra kriterier, hvor man skal være enke,

forældreløse, gravide og kvinder der ammer/har små børn, samt folk der virkelig ikke har et mulighed selv for at skaffe mad. Men den største udfordring er at alle er sultne.

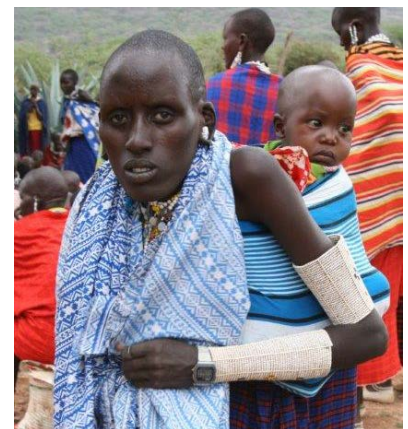

De har ikke fået en ordentlig regn i 3 år så de har ikke kunnet avle noget. Deres huse er lavet med græs tag men fordi de ikke har fået regn har de ikke fået

lagt ny græs på, så de kan ikke reparere deres hytter, så tagene er utætte og de har store problemer med slanger. Men i alt det mørke er der lidt lys, de har en kilde der springer ud oppe i nogle klipper med rent klart flot vand. DESVÆRRE har der for 4 år siden været en flodbølge der kom igennem og rev rørledningerne i stykker, der ledte til en stor vandtank til byen, over og vandet flyder nu bare frit og er møjbeskidt og fyldt med skildpadder. MEN de har vand at drikke selv om det er beskidt.

I området derude er der mange som får tvillinger og trillinger, og jeg lade mærke til, at rigtig mange var ekstrem krumbøjede, som om der er noget galt med deres knogler, en pige kom og viste mig hendes arm som var vissen, det var virkelig modigt gjort af hende og udsædvanligt, når de ikke kender mig endnu, men hun ville høre om vi kan gøre noget for at hjælpe hende. En ung kvinde havde så tynde ankler og virkede helt sunket sammen og manglede gløden i sine øjne. Livet er absolut ikke let derude.

Normalt når de skal hjem med majs har de i de fleste områder æsler til at bære det, men jeg så kun 2 æsler! De siger alt kvæget og æslerne er døde af sult. Det er kun gederne der er tilbage for de kan klare sig med mindre. Da vi kørte derud så jeg for første gang i de 30 år jeg har i TZ at nogle kører spiste blade på træerne (det gør gederne jo kun) men de er så desperate for mad at de prøvede at få bladene ned fra træerne!

Landsby ledelsen takkede os meget for at vi var villige til at komme og hjælpe dem, de har haft mange mennesker derude og mange har lovet at hjælpe men der skete ikke noget, så de var så rørt over at vi virkelig kom med majs. Der blev takket og takket, så den tak vil jeg sende videre til jer.

Vi har allerede planlagt at skulle afsted igen med majs 23.12, så tak for forbøn for sikkerhed og visdom til denne tur. Vi har majs nok til at de kan få 2 gange om måneden til og med februar. Men vi vil gerne samle penge sammen til at kunne fortsætte til og med juli måned i håb om at de får regn og kan plante igen.

På vegne af Maasaierne i Matala vil jeg gerne sige jer tusinde tak for jeres støtte til arbejdet derude.

De bedste Julehilsner

Mirjam og Per

Tabitha og Torkild.